

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. xx/19

Λουξεμβούργο, 5 Σεπτεμβρίου 2019

Απόφαση στην υπόθεση C-417/18
AW κ.λπ. κατά Lietuvos valstybė, εκπροσωπούμενου από τη Lietuvos
Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, το Bendrasis pagalbos centras και το
Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

Οι επιχειρήσεις τηλεπικοινωνιών πρέπει να παρέχουν ατελώς τις πληροφορίες για τον εντοπισμό της θέσης του καλούντος στην υπηρεσία που διαχειρίζεται τις κλήσεις έκτακτης ανάγκης προς τον αριθμό «112»

Τα κράτη μέλη πρέπει να εξασφαλίζουν τη συμμόρφωση με την υποχρέωση αυτή ακόμη και όταν το κινητό τηλέφωνο δεν διαθέτει κάρτα SIM

Οι AW κ.λπ. είναι συγγενείς της ES, μιας νεαρής κοπέλας 17 ετών, θύματος εγκληματικής πράξης. Στις 21 Σεπτεμβρίου 2013 και περί τις 6 το πρωί, σε ένα προάσιο της πόλης Panevėžys (Λιθουανία) η ES απήχθη, βιάσθηκε και κήκε ζωντανή στον χώρο αποσκευών ενός αυτοκινήτου. Ενώσω βρισκόταν κλειδωμένη στον χώρο αποσκευών, κάλεσε δέκα φορές, μέσω κινητού τηλεφώνου, το λιθουανικό κέντρο κλήσεων έκτακτης ανάγκης, στον ενιαίο ευρωπαϊκό αριθμό κλήσεων έκτακτης ανάγκης «112» για να ζητήσει βοήθεια. Ωστόσο, ο τεχνικός εξοπλισμός του κέντρου λήψης των κλήσεων έκτακτης ανάγκης δεν εμφάνιζε τον αριθμό του χρησιμοποιούμενου κινητού τηλεφώνου, πράγμα που εμπόδισε τους υπαλλήλους του εν λόγω κέντρου να εντοπίσουν τη θέση της ES. Δεν κατέστη δυνατόν να διευκρινιστεί αν το κινητό τηλέφωνο που χρησιμοποίησε η ES διέθετε κάρτα SIM ούτε γιατί ο αριθμός του δεν ήταν ορατός στο κέντρο λήψης των κλήσεων έκτακτης ανάγκης.

Οι AW κ.λπ. άσκησαν αγωγή ενώπιον του Vilniaus apygardos administracinis teismas (περιφερειακού διοικητικού πρωτοδικείου του Βίλνιους, Λιθουανία), με αίτημα να υποχρεωθεί το Λιθουανικό Δημόσιο να καταβάλει χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη το θύμα –η ES– αλλά και οι ίδιοι. Προς στήριξη της αγωγής τους, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι η Δημοκρατία της Λιθουανίας δεν διασφάλισε ορθώς την εφαρμογή στην πράξη της οδηγίας για την καθολική υπηρεσία¹, η οποία προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι επιχειρήσεις τηλεπικοινωνιών να παρέχουν ατελώς πληροφορίες για τον εντοπισμό της θέσης του καλούντος στην υπηρεσία που διαχειρίζεται τις κλήσεις έκτακτης ανάγκης προς τον αριθμό «112» ευθύς ως η κλήση έκτακτης ανάγκης ληφθεί από την εν λόγω αρχή². Τούτο ισχύει για όλες τις κλήσεις στον ενιαίο ευρωπαϊκό αριθμό κλήσης έκτακτης ανάγκης «112». Η παράλειψη αυτή είχε ως αποτέλεσμα την αδυναμία παροχής πληροφοριών θέσης της ES στους αστυνομικούς της μονάδας επιχειρήσεων, πράγμα που παρεμπόδισε τη διάσωσή της.

Το Vilniaus apygardos administracinis teismas ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει αν η οδηγία επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την υπό τους ανωτέρω όρους διάθεση πληροφοριών, ακόμη και όταν η κλήση πραγματοποιείται από κινητό τηλέφωνο που δεν διαθέτει κάρτα SIM, και αν τα κράτη μέλη διαθέτουν περιθώριο εκτίμησης κατά τον καθορισμό των κριτηρίων για την ακρίβεια και την αξιοπιστία των παρεχόμενων πληροφοριών θέσης των καλούντων τον αριθμό «112», το οποίο τους επιτρέπει να προσδιορίζουν μόνον τον σταθμό βάσης ο οποίος διαβίβασε την κλήση.

¹ Οδηγία 2002/22/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (ΕΕ 2002, L 108, σ. 51), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 337, σ. 11).

² Άρθρο 26, παράγραφος 5.

Με τη σημερινή του απόφαση, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι από το γράμμα της οδηγίας προκύπτει ότι η υποχρέωση παροχής πληροφοριών για τον εντοπισμό της θέσης του καλούντος αφορά «όλες τις κλήσεις στον ενιαίο ευρωπαϊκό αριθμό κλήσης έκτακτης ανάγκης». Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η οδηγία, ως ίσχυε αρχικώς, επέβαλλε στα κράτη μέλη, υπό την προϋπόθεση του τεχνικώς εφικτού, μια υποχρέωση επίτευξης ορισμένου αποτελέσματος, η οποία δεν περιορίζεται στη θέσπιση κατάλληλου κανονιστικού πλαισίου, αλλά απαιτεί οι πληροφορίες για τον εντοπισμό των καλούντων τον αριθμό κλήσης «112» να διαβιβάζονται πράγματι στις υπηρεσίες αντιμετώπισης καταστάσεων έκτακτης ανάγκης. Ως εκ τούτου, οι κλήσεις στο «112» οι οποίες πραγματοποιούνται από κινητό τηλέφωνο που δεν διαθέτει κάρτα SIM δεν μπορούν να αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας.

Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο κρίνει ότι η οδηγία επιβάλλει στα κράτη μέλη, υπό την επιφύλαξη του τεχνικώς εφικτού, να εξασφαλίζουν ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις παρέχουν ατελώς πληροφορίες για τον εντοπισμό της θέσης του καλούντος στην υπηρεσία που διαχειρίζεται τις κλήσεις έκτακτης ανάγκης προς τον αριθμό «112» αμέσως μόλις η κλήση έκτακτης ανάγκης ληφθεί από την εν λόγω υπηρεσία, ακόμη και όταν η κλήση πραγματοποιείται από κινητό τηλέφωνο που δεν διαθέτει κάρτα SIM.

Το Δικαστήριο διαπιστώνει εν συνεχεία ότι, μολονότι τα κράτη μέλη διαθέτουν ορισμένο περιθώριο εκτίμησης κατά τον καθορισμό των κριτηρίων για την ακρίβεια και την αξιοπιστία των πληροφοριών θέσης των καλούντων το 112, εντούτοις τα κριτήρια αυτά πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να διασφαλίζουν, εντός των ορίων του τεχνικώς εφικτού, ότι ο εντοπισμός της θέσης του καλούντος θα είναι τόσο αξιόπιστος και τόσο ακριβής όσο κρίνεται αναγκαίο για την αποτελεσματική παροχή των υπηρεσιών έκτακτης ανάγκης. **Επομένως, το περιθώριο εκτίμησης που διαθέτουν τα κράτη μέλη κατά τον καθορισμό των ως άνω κριτηρίων οριοθετείται από την ανάγκη εξασφάλισης της χρησιμότητας των παρεχόμενων πληροφοριών ώστε να καθίσταται δυνατός ο αποτελεσματικός εντοπισμός του καλούντος και, συνακολούθως, η επέμβαση των υπηρεσιών έκτακτης ανάγκης.** Δεδομένου ότι η σχετική εκτίμηση έχει άκρως τεχνικό χαρακτήρα και συνδέεται άρρηκτα με τις ιδιαιτερότητες του λιθουανικού δικτύου κινητής τηλεφωνίας, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να προβεί στην εκτίμηση αυτή.

Τέλος, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι μεταξύ των προϋποθέσεων οι οποίες πρέπει να πληρούνται για τη θεμελίωση της ευθύνης κράτους μέλους για τις ζημίες που υπέστησαν ιδιώτες λόγω καταλογιστέων σε αυτό παραβάσεων του δικαίου της Ένωσης συγκαταλέγεται και η σχετική με την ύπαρξη άμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της παράβασης και της ζημίας που υπέστησαν οι εν λόγω ιδιώτες. Εντούτοις, οι προϋποθέσεις τις οποίες θέτουν οι εθνικές νομοθεσίες σχετικά με την αποκατάσταση της ζημίας δεν μπορεί να είναι λιγότερο ευνοϊκές από εκείνες που αφορούν παρόμοιες απαιτήσεις στηριζόμενες στο εσωτερικό δίκαιο.

Κατά συνέπεια, όταν, δυνάμει του εσωτερικού δικαίου κράτους μέλους, η ύπαρξη έμμεσης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της παρανομίας που διέπραξαν οι εθνικές αρχές και της ζημίας που υπέστη ιδιώτης θεωρείται επαρκής για τη θεμελίωση της ευθύνης του Δημοσίου, αυτή η έμμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ παράβασης του δικαίου της Ένωσης καταλογιστέας στο εν λόγω κράτος μέλος και της ζημίας την οποία υπέστη ιδιώτης θα πρέπει επίσης να κρίνεται επαρκής ώστε να στοιχειοθετηθεί η ευθύνη του εν λόγω κράτους μέλους για την παράβαση του δικαίου της Ένωσης.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται παρόμοιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582